

Arrest

nr. 227 231 van 9 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 mei 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 2 mei 2007 een verzoek om internationale bescherming in, dat definitief werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 27 maart 2009.

1.2. Op 23 april 2009 werd een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinquies}) afgegeven.

1.3. Verzoeker diende op 15 oktober 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van het toenmalige artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De aanvraag werd op 6 augustus 2010 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd echter weer ingetrokken op 18 augustus 2010.

1.4. Op 18 augustus 2010 werd een nieuwe onontvankelijkheidsbeslissing genomen. Er werd tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd aan verzoeker.

1.5. Op 16 juni 2011 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 22 maart 2012 onontvankelijk verklaard.

1.6. Op 4 april 2012 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde afgegeven. Op 30 mei 2012 werd verzoeker echter vrijgesteld.

1.7. Verzoeker diende op 8 oktober 2012 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 5 juli 2013 onontvankelijk verklaard. Er werd eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13).

1.8. Op 15 april 2019 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

De heer / mevrouw :

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft het feit dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning en/of een huwelijksaangifte werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn Belgische partner geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op

een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Eerste middel:

Schending artikel 7 eerste lid Vw en artikel 27 Vw in samenhang met artikel 8 EVRM en artikel 7 handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 12 EVRM en artikel 9 van het handvest van de grondrechten van de EU en in samenhang met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen en het beginsel van behoorlijkbestuur in het specifieke geval het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en schending van artikel 2 omzendbrief betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de dienst vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal verblijf dd. 23 september 2013.

De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten kan samengevat worden als volgt:

- *Verzoeker is niet in het bezit van geldig visum of verblijfsdocument*
- *Er werd een verklaring wettelijke samenwoning afgelegd met de J. D. C.*
- *Er zou geen schending zijn van artikel 8 EVRM*
- *Er is geen schending van artikel 8 EVRM, een repatriëring is niet disproportioneel ten aanzien van het recht op gezins) of privéleven.*
- *De wettelijke grondslag voor de beslissing zou artikel 7, 1° Vw.*

Verzoeker stelt vast dat deze motivering nogal summier is en een onvolledige en niet correcte weergave van de feiten.

Hierdoor worden fundamentele rechten van verzoeker geschonden.

Verzoeker legt uit.

1. Artikel 8 en 12 EVRM en artikel 7 en 9 Handvest grondrechten van de EU

Verwerende partij stelt dat zij zich niet kan beroepen op artikel 8 EVRM. Verwerende partij vergist zich. Verzoeker legt uit:

Artikel 8 EVRM stelt:

1. *Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Terecht stelt verwerende partij dat artikel 8 EVRM niet absoluut is. Doch verwerende partij leest artikel 8 lid 2 niet op een correcte wijze.

Het lid 2 bestaat uit twee componenten. Ten eerste kan verwerende partij penetreren in het gezinsleven van verzoeker voor zover bij wet is voorzien.

EN

Indien deze penetratie noodzakelijk is ... voor wat en dit is belangrijk voor de nationale veiligheid economisch welzijn van het land ter voorkoming van strafbare feiten bescherming van de rechten en vrijheden van andere

Belangrijk zijn de woorden 'noodzakelijk' en 'bij wet voorzien'

a) bij wet voorzien

Verzoeker verwijst naar de omzendbrief betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de dienst vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf dd. 23 september 2013.

Artikel 2 van de omzendbrief stelt: Opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten: Indien aan een vreemdelingen, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd, een ontvangstbewijs (artikel 1476 par. 1 BW) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van vreemdelingen of zijn gemachtigde NIET overgaan tot uitvoering van dit BGV en dit tot de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring wettelijke samenwoning.

Verzoeker stelt vast dat de minister, zijnde de verwerende partij, zich bij hun eigen omzendbrief zelf stellen dat het bevel om het grondgebied dat werd afgegeven aan verzoeker op 15 april 2019 niet zal worden uitgevoerd nadat een ontvangstbewijs van wettelijke samenwoning werd afgegeven. Welnu stuk 2 is nu net het ontvangstbewijs van wettelijke samenwoning die werd afgegeven door de gemeente EVERGEM dd 15 maart 2019.

Het huidig bevel om het grondgebied te verlaten (stuk 1) dient op grond van de voorgenoemde omzendbrief te worden opgeschort. De bijlage 13 werd nu net afgegeven om effectief over te gaan tot uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing druist aldus regelrecht in tegen de eigen richtlijnen die verwerende partij zich zelf oplegt en die zij zelf publiceren.

Doordat verzoeker in het bezit was van stuk 2 mocht hij ervan uit gaan dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet zou worden uitgevoerd. Nu moet hij conform de rechtshandeling het Rijk binnen de 7 dagen verlaten.

De omzendbrief is gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad en derhalve kon verzoeker erop vertrouwen dat verwerende partij het bevel niet zal uitvoeren zolang de termijn van 6 maanden niet voorbij was.

Het is aldus 'bij wet' voorzien dat nadat er een ontvangstbewijs wettelijke samenwoonst werd afgeleverd niet zal worden overgegaan tot gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker stelt aldus vast dat het vertrouwensbeginsel in casu geschonden werd.

Het middel is derhalve gegrond.

b) noodzakelijk

Alvorens verwerende partij kan ingrijpen in het gezins- of privéleven van verzoeker dient dit niet alleen voorzien te zijn bij wet maar ook (cumulatief) noodzakelijk te zijn.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij niet motiveert waarom het noodzakelijk is dat zij penetreert in het gezinsleven van verzoeker.

Bovendien staat het als een paal boven water vast dat verzoeker en de verzoeker en J. D. C. al een samenwoning hebben.

Minstens blijkt uit de aanvraag van maart 2019 dat verzoeker en zijn partner al een tijdlang bij elkaar waren zodat zou een aanvraag wettelijke samenwoning wel mogelijk is.

Door de penetratie van verwerende partij wordt het voor verzoeker ontzegd om een gezin te stichten met J. D. C. conform artikel 12 EVRM en artikel 9 handvest van de grondrechten van de EU.

Artikel 9 handvest stelt: Recht te huwen en recht een gezin te stichten Het recht te huwen en het recht een gezin te stichten worden gewaarborgd volgens de nationale wetten die de uitoefening van deze rechten beheersen.

Verwerende partij is gebonden aan het handvest van de grondrechten van de EU omdat ze deel uitmaakt van de EU.

De beslissing stelt dat verzoeker terug kan keren naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM.

Dit is in strijd met artikel 9 handvest en artikel 12 EVRM. Conform artikel 9 heeft verzoeker het recht om tezamen met de Belgische J. D. C. een gezin te stichten.

In Liberia is het onmogelijk voor verzoeker en J. D. C. om een gezin te stichten. Op deze wijze zou mevrouw J. D. C. verplicht worden het Rijk te verlaten. Bovendien heeft mevrouw J. D. C. een verblijfsvergunning om zich in LIBERIA te vestigen. Bovendien bestaat het instituut wettelijke samenwoning niet in Liberia zodat zij op basis van de verklaring wettelijke samenwoning onmogelijk zich kan gaan voegen bij verzoeker..

Hoe kan verzoeker en J. D. C. nu een gezin stichten in LIBERIA zijnde een staat die het instituut van wettelijke samenwoning niet kent.

Op deze wijze ontzegd verwerende partij en ondergraaft zij op deze wijze een van de grondrechten waarop zowel verzoeker zich kan beroepen en op heden toch tot de fundamentele behoren van de waarden van de Westerse samenlevingen.

Verzoeker stelt aldus vast dat het helemaal niet noodzakelijk is dat verwerende partij interfereert in zijn gezinsleven. Bovendien is deze penetratie wel degelijk disproportioneel gezien het niet kan worden verlangd dat Belgische partner als het ware wordt verplicht België te verlaten om naar een land te trekken die de vorm van samenleven niet erkent.

Een aantasting van artikel 8 in samenhang met artikel 12 EVRM en artikel 9 Handvest wordt vastgesteld.

Verzoeker stelt dan ook een schending vast van de motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijke bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Het feitelijk motief dat de verzoeker terug kan keren om aldaar een machtiging aan te vragen is disproportioneel zodat het motief niet in disproportionaliteit niet deugdelijk is.

Bovendien wordt er met geen woord gerept over artikel 12 EVRM en 9 Handvest.

Een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen in samenhang met artikel 8 en 12 EVRM en artikel 9 Handvest wordt aangetoond.

Het middel is aldus gegrond.

2. Geen toepassing artikel 7 Vw

Als laatste punt en dit voor de volledigheid kan verwerende partij, hoewel impliciet hierboven weergegeven zich niet baseren op artikel 7 1° Vw verwijzen en stellen dat verwerende partij een bevel MOET afgeven. Het eerste woord van artikel 7 is echter van belang: Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ... Wel verzoeker kan verwijzen naar bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Verzoeker heeft verwijzen naar artikel 8 EVRM (waarbij verwerende partij NIET, gezien het specifieke geval van verzoeker, niet kan van afwijken) en naar artikel 7 van het handvest van de grondrechten van de EU verwezen EN naar artikel 12 EVRM en artikel 9 Handvest waarop verzoeker erop mag vertrouwen dat zijn recht om een gezin te stichten (indien het geen schijnhuwelijk betreft en waarvan het onderzoek lopende is) wordt gehonoreerd.

Derhalve dient in dergelijke gevallen GEEN beval te worden afgeleverd. Meer zelf er kan geen bevel worden afgegeven gezien de bovenvermelde omzendbrief waarbij verwerende partij duidelijk zelf aangeeft dat ze het bevel niet uitvoert.

Derhalve is een vernietiging van de beslissing van 14 april 2018 aan de orde."

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.2. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Een beoordeling van deze algemene rechtsbeginselen kan in de huidige zaak niet los worden gezien van de inhoudelijke grieven die verzoeker aanvoert met betrekking tot de schending van zijn recht op gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/ privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Verzoeker voert aan dat hij een relatie heeft met J.D.C., van Belgische nationaliteit, en dat zij een verklaring van samenwoning voor de gemeente Evergem hebben afgelegd.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu blijkt dat verzoeker nooit eerder tot een verblijf in België werd toegelaten of gemachtigd en dat hem bovendien meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. In het licht van artikel 8 van het EVRM bevindt verzoeker zich in een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

De bestreden beslissing overweegt met betrekking tot verzoekers gezinsleven wat volgt:

"Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Verzoeker toont niet aan welke elementen, buiten de loutere wens om in België te verblijven, in rekening moesten worden gebracht in het kader van een afweging van de eventuele positieve verplichting. Uit de gegevens overgemaakt door de verwerende partij blijkt bovendien dat verzoeker op 5 juli 2019 in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter en vervolgens op 17 juli 2019 in bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 4 januari 2020. Verzoeker is er aldus in geslaagd op nuttige wijze een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Zijn wens om samen te wonen in België zal bijgevolg hoe dan ook nog het voorwerp zijn van een beoordeling door de verwerende partij. De afgifte van het attest van immatriculatie houdt in dat, conform

artikel 1/3 van de vreemdelingenwet, het bevel om het grondgebied te verlaten is opgeschort in afwachting van een beslissing over verzoekers verblijfsaanvraag.

2.2.3. Verzoeker verwijst verder naar artikel 2 van de omzendbrief van 23 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf.

De Raad merkt vooreerst op dat hem geen dergelijke omzendbrief van 23 september 2013 bekend is. Er is wel een omzendbrief van 17 september 2013 met dezelfde titel, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 23 september 2013 en op dezelfde datum in werking is getreden. De Raad gaat er van uit dat het deze omzendbrief is waarop verzoeker doelt. Artikel 2 van deze omzendbrief bepaalt dat indien aan een vreemdeling, aan wie het bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd, een ontvangstbewijs (artikel 64, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) of een ontvangstbewijs (artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd, de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of zijn gemachtigde niet zal overgaan tot de uitvoering van dit bevel en dit tot de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning.

Uit de lezing van het bestreden bevel blijkt echter dat *in casu* nergens sprake is van een gedwongen verwijdering van het grondgebied. Integendeel, nadat verzoeker gesommeerd wordt het grondgebied te verlaten, voorziet de bestreden beslissing in een termijn van vrijwillig vertrek van zeven dagen. Van een gedwongen verwijdering of terugleiding is in de huidige zaak vooralsnog geen sprake. Hoger werd er reeds op gewezen dat verzoeker inmiddels in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Het bestreden bevel werd bijgevolg opgeschort in afwachting van een beslissing over verzoekers verblijfsaanvraag. In de mate verzoeker voorhoudt dat artikel 27 van de vreemdelingenwet tot gevolg heeft dat hij na het verstrijken van de termijn voor vrijwillig vertrek, onmiddellijk zou kunnen worden verwijderd van het grondgebied, herhaalt de Raad het standpunt dat werd ingenomen in het arrest nr. 199 329 van 8 februari 2018 (Verenigde Kamers):

“(…)

Uit het bepaalde in artikel 8 van de Vreemdelingenwet, dat gewag maakt van “[h]et bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens”, blijkt dat de beslissing tot terugleiding van de grens onderscheiden moet worden van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn. Het betreft immers een maatregel waarbij wordt beslist om de betrokken vreemdeling te verwijderen naar de grens van een welbepaalde staat. Ook uit de in de artikelen 27, § 1 en § 3, derde lid en 74/17, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet gehanteerde terminologie blijkt dat de beslissing tot terugleiding naar de grens een verwijderingsbesluit betreft. Conform de artikelen 12.1. juncto 13.1. van de Terugkeerrichtlijn, moet een vreemdeling zodoende zowel tegen het jegens hem getroffen bevel om het grondgebied te verlaten (terugkeerbesluit) als tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens (verwijderingsbesluit) een doeltreffend rechtsmiddel kunnen aanwenden.

Ook het Hof van Justitie benadrukt dat de lidstaten zowel inzake terugkeerbesluiten als inzake verwijderingsbesluiten moeten voorzien in doeltreffende beroepsgangen (HvJ 5 november 2014, C166/13, Mukarubega, punt 40; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, G. en R., punt 29). Derhalve dient artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zo te worden geïnterpreteerd dat de beslissing tot terugleiding naar de grens een afzonderlijke “beslissing” uitmaakt waartegen een beroep bij de Raad kan worden ingesteld.

(…)”

Het Grondwettelijk Hof bevestigde in zijn arrest nr. 112/2019 van 18 juli 2019 die zijnswijze:

“B.7.9. Bij een in algemene vergadering gewezen arrest van 8 februari 2018 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat de voormelde bepalingen van de Terugkeerrichtlijn vereisen dat tegen een beslissing tot terugleiding naar de grens een daadwerkelijk rechtsmiddel openstaat, los van het feit of die beslissing al dan niet terzelfdertijd als een bevel om het grondgebied te verlaten is

genomen, en dat de beslissing tot terugleiding naar de grens dus een afzonderlijke beslissing is waartegen een beroep bij de Raad kan worden ingesteld (RVV, AV, 8 februari 2018, nr. 199 329)."

Hieruit volgt dat de verwerende partij niet louter op basis van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten tot een gedwongen verwijdering zal kunnen overgaan, maar dat zij daartoe eerst een nieuwe beslissing tot terugleiding zal moeten nemen.

2.2.4. Wat betreft de schending van artikel 12 van het EVRM en artikel 9 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, blijkt uit de jurisprudentie van het Europees Hof dat artikel 12 van het EVRM weliswaar een recht inhoudt om te huwen, maar niet op een plaats naar keuze. Enkel wanneer de huwelijksplannen concreet en ernstig zijn en er niet redelijkerwijze kan worden gevraagd om het huwelijk elders te sluiten, kan een verwijdering in strijd zijn met artikel 12 van het EVRM (Europese Commissie Mensenrechten, 12 juli 1976, nr. 7175/75, *X. v. Federale Republiek Duitsland* (onontvankelijkheidsbeslissing)). Ook met betrekking tot het recht om een gezin te stichten, wordt gesteld dat de verwijdering of weigering van binnenkomst geen schending inhoudt van artikel 12 van het EVRM, indien het voor de partner redelijkerwijze mogelijk is om de betrokken vreemdeling te volgen naar het land van terugkeer (Europese Commissie Mensenrechten 16 juli 1965, nr. 2535/65; *X. v. Federale Republiek Duitsland* (onontvankelijkheidsbeslissing); Europese Commissie Mensenrechten 8 februari 1972, nr. 5269/71, *X. v. Verenigd Koninkrijk* (onontvankelijkheidsbeslissing); Europese Commissie Mensenrechten 3 oktober 1971, nr. 5301/71, *X. v. Verenigd Koninkrijk* (onontvankelijkheidsbeslissing)). Verzoeker betwist weliswaar dat het wettelijk samenwonen als samenlevingsvorm niet is erkend in Liberia, doch de bestreden beslissing heeft geenszins tot gevolg dat het verzoeker en zijn partner verboden wordt in België samen te wonen. Hij dient daartoe evenwel een aanvraag in te dienen, zodat het bestuur kan nagaan of aan de wettelijke voorwaarden daartoe is voldaan. Hoger werd er reeds op gewezen dat verzoeker inmiddels een dergelijke aanvraag heeft ingediend en dat deze thans onderzocht wordt door de verwerende partij.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT